

Ἐντεῦθεν πρωϊμώτατα ἀνεπτύχθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ σπέρματα τῆς περὶ τὸν λόγον ἀσκήσεως καὶ δεινότητος. Ὁ Ἀγαμέμνων ἀποφασίζει ποτέ, κατ' εἰσήγησιν τοῦ θεοῦ Ὀνειρίου, ὃν ἔπεμψεν εἰς αὐτὸν ὁ Ζεὺς κοιμώμενον, νὰ ἐπιχειρήσῃ ὑστατόν τινα καὶ κρίσιμον κατὰ τοῦ Ἰλίου ἀγῶνα, πεποιθὼς ὅτι οἱ θεοὶ ἤθελον νὰ ἀναδειχθῇ κλητῆς. Τοῦτο

Ἀγαμέμνων, Νέστωρ καὶ Θεραΐτης
(Ἐξ Ἀθηναίου ἀγγείου τῆς Ε' ἑκατονταετηρίδος π.Χ.)

ὁμοῦς ἦτο ἀπάτη τοῦ Διός· ὄθην, ἐνῶ ἔδει εἰς τοιαύτην περιστασίαν νὰ φέρῃ ὁ Ἀγαμέμνων τὸν στρατὸν εἰς τὴν μάχην καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ αὐτὸν πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον ἀγῶνα, ἐπέρχεται ἐξ ἐναντίας εἰς τὸν βασιλέα ἀνεξήγητος διάθεσις νὰ πράξῃ πᾶν τὸ ἐναντίον. Θέλει δηλαδὴ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀνδρείαν τοῦ μαχίμου πλήθους, καὶ νομίζει πρέπον πρὸς τοῦτο νὰ προσποιηθῇ ἐνώπιον αὐτοῦ, ὅτι ὑπολαμβάνει τὴν ἄλωσιν ἀκατόρθωτον καὶ ὅτι δὲν μένει ἄλλο ἢ νὰ ἐπιβῶσιν ἅπαντες εἰς τὰ πλοῖα καὶ νὰ ἐπανέλθωσιν οἴκαδε. Συνεν-

νοεῖται ὁμοῦς προηγουμένως μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Πύλου, τοῦ ἠδευεποῦς Νέστορος, καὶ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰθάκης, τοῦ πολυμηχάνου Ὀδυσσεῦς, κοινολογεῖ εἰς αὐτοὺς τὴν ἀληθῆ πρόθεσίν του καὶ τοὺς προσκαλεῖ συγχρόνως νὰ ἀναλάβωσι τὴν ἀναίρεσιν τῶν λόγων αὐτοῦ, ἵνα ἀνατρέψωσι τὴν ἐπὶ τοῦ πλήθους ἐντύπωσίν των. Συγκαλεῖται λοιπὸν ἐν τῷ ἄμα ἀγορὰ, καὶ ὁ ἀναξ ἀνδρῶν ἀπευθύνει πρὸς αὐτὴν λόγον πλήρη ἀθυμίας καὶ πικρίας, συμπεραίνων, ὅτι ἅπαντες ὀφείλουσιν ἤδη ἀμέσως νὰ ἐπιστρέψωσι μετὰ τῶν πλοίων εἰς τὴν φίλην πατρίδα. Οὕτως ἐλάλησεν ὁ Ἀγαμέμνων, καὶ πρὶν εἰσέτι ἀγορεύσῃ ἄλλος τις, ἐκινήθ' ἡ ἀγορὰ, ὡς κύματα μακρὰ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, τὰ ὅποια παρήγαγεν ὁ εὖρος καὶ ὁ νότος, ἐφορμήσας ἐκ τῶν νεφελῶν τοῦ Διός·

Κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης
πόντου Ἰκαρίου, τὰ μὲν τ' Εὖρός τε Νότος τε
ὄρορ' ἐπαΐζας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.

Ἐν ἀκαρεῖ ἐτράπησαν πάντες πρὸς τὴν θάλασσαν· μόνος ὁ Ὀδυσσεὺς ἴστατο θεορῶν, τεθλιμμένος καὶ σιωπηλός, τὰ γινόμενα. Ἄλλ' αἴφνης, τῇ προτροπῇ τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ὑψώνει τὴν φωνὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διαλυομένου πλήθους, καὶ τοὺς μὲν βασιλεῖς καὶ ἐξόχους ἀνδρας ἐλέγξας διὰ κολακευτικῶν λόγων, τοὺς δ' ἐκ τοῦ δήμου ὀνειδίσας καὶ διὰ τοῦ σκήπτρου συνωθήσας, ἐπαναφέρει πάλιν ὅλους εἰς τὴν ἀγορὰν. Τότε ἔρχεται εἰς τὸ μέσον ὁ Θεραΐτης, εἰς τῶν Αἰτωλῶν ἡγεμόνων, του ὁποίου τὸ ὄνομα κατήντησε παροιμιῶδες διὰ τὴν δεινῶς στιγματισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ αἰσχρὰν αὐτοῦ ἀσχημίαν καὶ δειλίαν, ὅστις ὁμοῦς διεκρίνετο διὰ τὴν περὶ τὸ λέγειν εὐχέρειαν καὶ ἰδού αὐτός, μετὰ πολλὰς κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὕβρεις, προσπαθεῖ νὰ μὴ μεταβάλωσιν